

ма отклони отъ борбата. Трѣба да са затули отъ него, увь! не можъ устоя на молбытъ и на съзытъ му.»

Тѣзи му мысли, които изысквать дълго обясненіе, побърже отъ молнія бодихъ ума на младия гладиаторъ. Заведнажъ са тогасъ той обърна къмъ пративуположната страна и не са спрѣ освѣтъ когато стигнахъ на една могилка отъ която една часть на града са виждаше; опустѣлытъ улици освѣтяваны отъ луната, която като са поевн въ нея минута на небосклона, представяше му една живописна сцена въ които множеството сгъстявано и разрѣдявано вълнуваше са, какъто видѣхмы, къмъ разны точки. Тѣзи сцена направи впечатление и на самыя гладиаторъ, на когото необработеныйтъ умъ не бѣ навикналь да са храни отъ прелеститѣ на фантазіята. Той сѣднъ тамъ да си почине на стѣбата на единъ пустъ портикъ, и осѣти че тишината на мълчеливыя онзи часъ изливаше са като амброзія въ мыслитѣ му. Близу тамъ блѣстѣше предъ него освѣщеніето на единъ палатъ, въ който са веселяхъ нѣколко пріатели съ домувладыката. Вратата бѣхъ растворены заради хладина и Лидонъ можи да съгледа многото гости насѣдали около трапезата сложена въ салона, и далечъ задъ него редъ отъ освѣтены стая и презъ тѣхъ прекрасны водометы на воднытъ струи на които са отразявахъ сребристытъ лучы на луната; той видѣ еще портика на салона опасанъ отъ гирлянды, и роскопното множество на мраморнытъ статуи, той чуваше радостнытъ смѣхове, послѣ музыка; подиръ малко той са подигнахъ и отиде къмъ жилището си.

О колко тихо спѣхъ около него жителитѣ на прелестныя градъ, и свѣтяхъ отгорѣ му небѣснытъ звѣзды! о колко дълбоко бѣше нощното мълченъе на улицытъ посрѣдъ велелепіето на колонадытъ които ги украсявахъ! о колко пріятно и усладително бѣше зрѣлището на гладката повърхность на морето задъ града! о колко синя и тиха висяше небесната твърдъ надъ спящата Кампанія! И при сичко туй тѣзи нощъ щѣше да бѣде послѣдната нощъ на Помпея! послѣдната нощъ на поселеніето на халдентѣ и на баснородныя градъ херкулесовъ! крайтъ на веселбытъ на сладострастнытъ Римляны. Множество въкове безвредны и незабѣльжены минхъхъ надъ него, но блѣстѣше сета послѣднытъ лучъ на сществованіето му.

Гладиаторътъ чу отподирѣ си лѣкы стѣпки отъ жены, които са врьсахъ отъ цирка у дома си, и като са озърнахъ за да види кой идяше едно странно и минутно видѣніе му са представи. Отъ върха на гората Везувій, който идва са виждаше мракаво, издигнахъ са една ужлътна и блѣдава свѣтлина отъ метеоръ, която потрептѣ ма-